

אולם רבי יוחנן לא קיבל דבריו, ואמר, שהיא כשירה, כי לא מצינו שחיטה שפסולה בזר.

היסח הדעת מהפרה בשעת עשייתה

הכל מודים, שהעוסק בעשיית פרה אדומה אסור להסיח דעתו ממנה הן בשחיטה והן בשריפה.

לדעת שמואל – עניין זה שלא יסיח דעתו, למד מהכתוב, **"וְשָׂרַף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת עֶרְבָה וְאֶת בְּשָׂרָה וְאֶת דָּמָה עַל פְּרֹשֶׁה: שָׂרַף"** (במדבר י"ט ה'), שלא יסיח דעתו ממנה. אבל הכתוב, **"וְשָׂחַט אֹתָהּ לְפָנָיו"**, לא בא ללמד שלא יסיח דעתו ממנה, אלא בא ללמד שזר שוחט ואלעזר רואה, כפי שנתבאר.

ולדעת רב – שני הכתובים הללו מלמדים שלא יסיח דעתו מעשייתה, **הכתוב "וְשָׂחַט אֹתָהּ לְפָנָיו"**, מלמד, **שלא יסיח דעתו ממנה בשחיטה, והכתוב "וְשָׂרַף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו"**, מלמד, **שלא יסיח דעתו ממנה בשריפה.**

ויש צורך בשני הכתובים הללו, כי אם היה כתוב אחד בלבד, לא היינו יודעים שלא יסיח דעתו בדבר האחר.

אם היה כתוב דין זה בשחיטה, היה מקום לומר, שדווקא בשחיטה, שהיא תחילת העבודה, לא יסיח דעתו, אבל בשריפה אין להקפיד.

ואם היה כתוב דין זה בשריפה, היה מקום לומר, שדווקא בשריפה, שהיא הדבר שבשבילו באה הפרה, לעשות ממנה אפר, לא יסיח דעתו, אבל בשחיטה אין להקפיד.

ולכן נאמרו שני הכתובים, ללמד, שגם בשחיטה וגם בשריפה לא יסיח דעתו.

דווקא בשחיטה ובשריפה היסח הדעת פוסל, שהם מעשים בגוף הפרה, אבל בהשלכת עץ ארז ואזוב ושני תולעת לתוך השריפה, היסח הדעת אינו פוסל^נ.

^נ תימה לי, מאי קאמר למעוטי מאי, וכי חובה הוא שיש לי למעט. וליכא למימר משום דהוי שחיטה ושריפה שני כתובים הבאים כאחד, ואין מלמדין, דאדרבה אינן באין כאחד, דהא מיצרך צריכי. ונראה דעל כרחך היסח הדעת לא פסיל בכלהו, דאי פסיל בכלהו, מאי איצטריך למיכתב בשחיטה ובשריפה דלא אתו מהדדי, ליכתביה גבי אסיפת אפרה או מילוי מימיה או באחת מן השאר שאינן תחילת עבודה ולא עבודה דהשתא הוא דמתכשרה פרה, וניתו כולחו וניגמר מינה, למאי הילכתא כתיביה בתרתי, שיש בכל חדא מילתא דחשיבותא, אלא שמע מינה למעוטי עבודה שאין לה שום חשיבותא, דלא פסל בה היסח הדעת, והיינו דקאמר למעוטי מאי. [תוס']